

Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende:

4. Er der tale om en interessekonflikt som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 38, stk. 6, andet punktum, hvis databeskyttelsesrådgiveren samtidig varetager hvervet som formand for den dataansvarliges samarbejdsudvalg? Forudsætter antagelsen af en sådan interessekonflikt en særlig opgavefordeling i samarbejdsudvalget?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27.4.2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT 2016, L 119, s. 1).

Appel iværksat den 13. august 2021 af Joshua David Silver, Leona Catherine Bashow, Charles Nicholas Hilary Marquand, JY, JZ, Anthony Styles Clayton og Gillian Margaret Clayton til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Tiende Udvidede Afdeling) den 8. juni 2021 i sag T-252/20, Silver m.fl. mod Rådet

(Sag C-499/21 P)

(2021/C 490/17)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Joshua David Silver, Leona Catherine Bashow, Charles Nicholas Hilary Marquand, JY, JZ, Anthony Styles Clayton og Gillian Margaret Clayton (ved Δικηγόρος P. Tridimas og solicitors A. von Westernhagen og D. Harrison)

Den anden part i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede kendelse ophæves.
- Sag T-252/20 antages til realitetsbehandling.
- Der gives medhold i de påstande, som appellanterne fremsatte i sagen for Retten.
- Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanterne har gjort gældende, at Retten begik retlige fejl, idet den fastslog følgende:

- a) Appellanterne er ikke individuelt berørt.
- b) Rådets afgørelse (EU) 2020/135 (¹) om indgåelse af aftalen om Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands udtræden af Den Europæiske Union og Det Europæiske Atomenergifællesskab er ikke en retsakt.

Appellanterne har gjort gældende, at de er individuelt berørt, eftersom:

- a) De er medlemmer af en lukket gruppe, hvis medlemskab er fastlagt, og som man ikke kan blive en del af efter den anfægtede afgørelses ikrafttræden.
- b) Den anfægtede afgørelse fratager appellanterne deres unionsborgerskab og de dertil knyttede rettigheder. Eftersom unionsborgerskabet er den grundlæggende status for EU-borgere, er der tale om specifikke og eksklusive erhvervede rettigheder, som ikke kan fortabes eller ophæves efter Det Forenede Kongerige Storbritanniens udtræden.

Appellanterne har endvidere gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er en regelfastsættende retsakt, eftersom:

- a) Det følger af retspraksis, at alle almengyldige retsakter, der ikke er lovgivningsmæssige retsakter, er regelfastsættende retsakter.
- b) Den omstændighed, at den anfægtede afgørelse gennemfører udtrædelsesaftalen, som har forrang for retsakter vedtaget af EU-institutionerne, er uden betydning.
- c) Argumentet om, at udtrædelsesaftalen eksternt kan anses for at svare til det, en lovgivningsmæssig retsakt er internt, er fejlagtigt.
- d) Argumentet om, at den anfægtede afgørelse har meget stor demokratisk legitimation, er fejlagtigt.

(¹) Rådets afgørelse (EU) 2020/135 af 30.1.2020 (EUT 2020, L 29, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Stade (Tyskland) den 17. august 2021 — Sagsøger 1 m.fl. mod Bundesrepublik Deutschland

(Sag C-504/21)

(2021/C 490/18)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Stade

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Sagsøger 1, Sagsøger 2, Sagsøger 3, Sagsøger 4 og Sagsøger 5

Sagsøgt: Bundesrepublik Deutschland (forbundsmyndigheden for migration og flygtninge)

Præjudicielle spørgsmål

a. Adgang til retslig håndhævelse

1. Skal artikel 27 i forordning (EU) nr. 604/2013 (Dublin III-forordningen) (¹), eventuelt sammenholdt med artikel 47 og artikel 51, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder («chartret»), jf. dog bestemmelserne i Rådets direktiv 2003/86/EF (²) om ret til familiesammenføring, fortolkes således, at den anmodede medlemsstat er forpligtet til at give ansøgerne, deriblandt børn, som opholder sig i den anmodende medlemsstat og anmoder om en overførsel i henhold til Dublin III-forordningens artikel 8, 9 eller 10, eller deres familiemedlemmer i den anmodede medlemsstat som omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 8, 9 eller 10 adgang til effektive retsmidler vedrørende afslaget på anmodningen om overtagelse ved en domstol i den anmodede medlemsstat?
2. Såfremt spørgsmål a.1. besvares benægtende:

Følger den under a.1. beskrevne ret til adgang til effektive retsmidler i mangel af en tilstrækkelig ordning i Dublin III-forordningen i så fald direkte af chartrets artikel 47, eventuelt sammenholdt med chartrets artikel 7, 9 og 33 (jf. Domstolens dom af 7.6.2016, C-63/15 (Mehrdad Ghezelbash), præmis 51-52 (³), juris; Domstolens dom af 26.7.2017, C-670/16 (Tsegeab Mengesteab), præmis 58 (⁴), juris)?
3. Såfremt spørgsmål a.1. eller a.2. besvares bekræftende:

Skal chartrets artikel 47, eventuelt sammenholdt med princippet om loyalt samarbejde (jf. Domstolens dom af 13.11.2018, C-47/17 og C-48/17 (⁵), juris), fortolkes således, at den anmodede medlemsstat er forpligtet til at informere den anmodende medlemsstat om en sag, som ansøgerne har anlagt til prøvelse af et afslag på anmodningen om overtagelse, og at den anmodende medlemsstat er forpligtet til ikke at træffe materiel afgørelse om ansøgerens asylansøgning, før proceduren vedrørende retsmidlet er afsluttet med negativt udfald?